

Подорожній

Богдан Рубчак

В дорозі в настольне місто
з хребтами мостів ребрастих,
в місто безвісте, без вістер
у вітру гучних тавернах,
без цвинтарів, страшно вірних,
без фресок репаних страстей,
без плюшів, без жовтих люстер,
на крок від пропасті в нерість, —

спинюсь, до кореня зморений,
спочину, до крику чорний.

Віти твої захистять,
не впустять нахабність простору;
пальців росисте листя
остудить гарячку стегон,
запестить пустинний стогін
піснями, від раю простими;
на мить проказа остигне
ледь-ледь помітними стигмами,—

і гість із дикого поля
засне у сірому погляді.